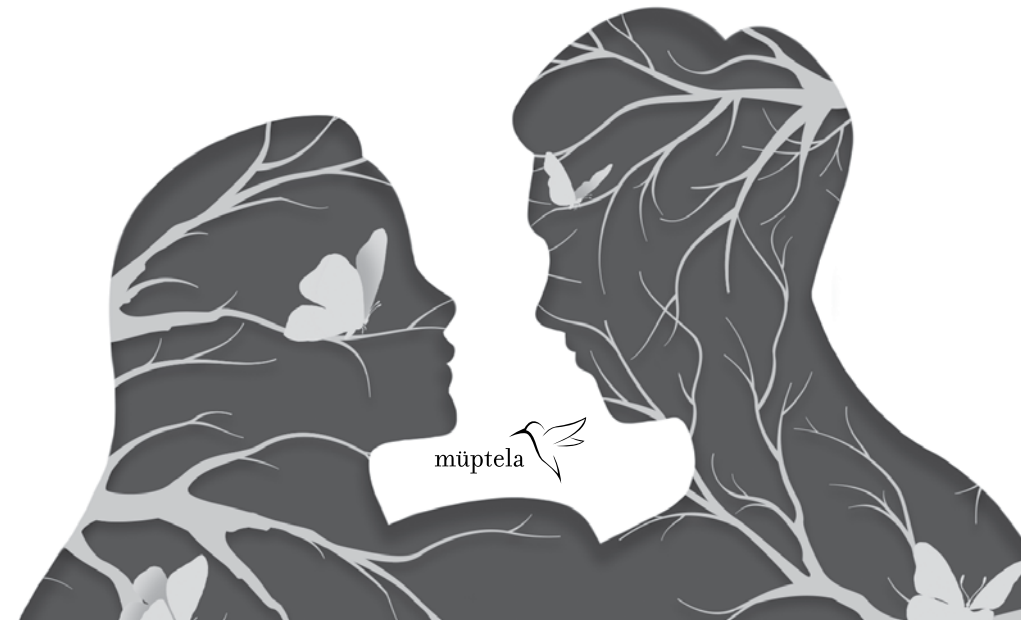
DİLEK BİLGİÇ ESEN

BİR KÜRT SEVDİM

müptela

Mümkün olsaydı keşke
seçebilmek doğduğum toprakları,
mümkün olsaydı keşke silebilmek ön yargıları,
değiştirebilmek yazgıyı…

Onunla ilk karşılaşmamız bir bahar akşamına rastladı. Alternatif Bahar Şenlikleri adını verdikleri bir eğlencede halay çekiyordu. Herkes Şebnem Ferah konserine gitmişti ve ben başım ağrıdığı için arkadaşlarımdan erkenden ayrılıp yurdun yolunu tutmuş gidiyordum. Edebiyat fakültesinin önünden geçerken sac üzerinde pişen bazlamanın kokusu iştahımı açtı, hiç unutmam, bir patatesli bazlama bir de ufak çay aldım. Elimdekileri dökmeden yiyebilmek için kenara oturdum ve halayı seyretmeye başladım. Kürtçe olduğunu tahmin ettiğim, anlamadığım bir dilde şarkılar çalıyordu ve onlarca genç eğleniyordu. Etrafta pankartlar vardı. Normalde arkadaşlarımla burada hiç oturmazdık ama o gece oturasım geldi, demek ki kader böyle bir şeydi. Kaçış yoktu, yaşanması gereken neyse o olurdu.

Halay bittiğinde adını ilk kez duyduğum bir türkücüyü davet ettiler ve onlarca genç çimenlerin üzerine oturup bağlama çalan adamı dinlemeye, türkülerine eşlik etmeye başladı. Çayım bitmişti ama içimden orada kalmak ve bizlerden farklı bir eğlenceyi tercih etmiş bu insanları,

açık konuşayım az önce halay çeken çocuğu, izlemek geliyordu. Bir çay daha alıp çimenlere, esmer çocuğu görebileceğim bir yere oturdum. Çocuk bu organizasyonda önemli biriydi sanırım, sık sık birileri gelip kulağına bir şeyler fısıldıyor, o da kalkıp bir yerlere gidip geri geliyordu. Bense ateşin ve kampüs lambalarının aydınlattığı gecede nasıl olsa kimse beni fark edemez diye düşünüp onu izliyordum.

Kuşkusuz hayatım boyunca gördüğüm en güzel yüze sahipti, uzun boyu onu ilk bakışta fark edilir kılsa da gülüşü sanırım sahip olduğu en güzel şeydi.

Hiç kimseyi tanımamama, çalan şarkıları, türküleri anlamamama rağmen orada kalmak ve o esmer çocuğu izlemek istiyordum.

Türkücü adam şimdi Türkçe bir şarkı söylüyordu. Sözleri tanıdık geldi bana ama tınısı benim bildiğimden çok farklıydı.

Sözün şiirlerin mükemmelidir, senden başkasını seven delidir, yüzün çiçeklerin en güzelidir, gözlerin bilinmez bir diyar gibi…

Bu sözleri ben daha önce Sezen Aksu'dan dinlemiştim ama adının sonradan Mustafa Kaya olduğunu öğrendiğim sanatçı şarkıyı bambaşka söylemişti.

Acaba adı neydi? Bölümü neydi? Kaç yaşındaydı ve kimdi acaba bu çocuk? Sorulması gereken en önemli soru *nereli* olduğuymuş meğer. Çünkü memleketi bizim önümüzdeki en büyük engeldi.

Gece bitmesin, yüreğimdeki bu tatlı kıpırtı gitmesin istiyordum.

Halay başladı tekrar, yine en başındaydı halayın. Dayanamadım, rezil olma pahasına kalktım ben de halaya. Yanımdaki kızların ayaklarına bakıp taklit etmeye başladım, bir iki tökezledim ama yavaş yavaş kavramaya başladım.

Halay bittiğinde artık gece de sona eriyordu. İçimde buruk bir hüzün belirdi. Grubun bir kısmı dağılmaya başlamıştı bile, sonra fark ettim esmer çocuk ve az önce türkü söyleyen adam çevrelerini saran insanlarla sohbet ediyorlardı. Nasıl olsa kalabalıkta kimse beni fark etmez diye etraflarını sarmış insan çemberinin arasında kendime bir yer bulmaya çalıştım ve dikkatle ne konuştuklarını dinliyormuş gibi yapmaya başladım. Aslında kimin kimle ne konuştuğu zerre umurumda değildi, tek derdim onu daha yakından görebilmekti.

Çaktırmadan yüzünü inceliyordum, gülüşünü, gülünce ortaya çıkan dişlerinin muntazam duruşunu ve sağ elini mütemadiyen kirli sakalları arasında gezdirişini izledim bir süre. "Şahin," dedi biri ve o kafasını çevirdi, ben de böylece adını öğrenmiş oldum. Azdı ama bu kadar bilgi, devamını kimden ve nasıl öğrenecektim? Belki de Şahin şu türkücü adamın menajeriydi ve bu gece onu ilk ve son görüşüm olacaktı. Olabilir miydi?

Sohbet bitti ve türkücü adamla birlikte Şahin de gitti. Etrafta kafayı bulmuş tipler dışında pek az insan kalmıştı ki ben de yurdun yolunu tuttum.

Aklımda bir soru… Onu tekrar görebilecek miyim? İçimde hüzün bulaşmış bir mutluluk… Acaba âşık olmuş olabilir miyim?

Ertesi gün dersim geç başladığı için öğlene kadar uyudum ve yurtta kahvaltı sona erdiği için kampüs içindeki kafelerden birine gittim, ders başlamadan bir şeyler yiyebilmek için. Tanıdık kimseyi görmek istemiyordum, durup durup dün geceyi düşünüyordum. Kimdi acaba? Aklıma bir fikir geldi, dün onu ilk kez gördüğüm edebiyat fakültesinin yakınındaki kafeye gitmeye karar verdim. Belki o da oralardadır diye geçirdim içimden. Ama

o gün ve takip eden diğer günler ona tekrar rastlamadım ve içimdeki onunla tekrar karşılaşma umudu gitgide küçüldü. Ta ki Alternatif Bahar Şenlikleri'nin yasağının kalktığını öğrendiğim o cuma akşamına kadar.

Cumartesi gecesi yanıma hiç kimseyi almadan direkt edebiyat fakültesinin şenlik alanına gittim. Çoktan bazlamaları pişirmeye, çekirdekleri çıtlatmaya ve halaya başlamışlardı. Ortamdaki gençler ekseriyetle birbirine benziyordu, ortama ve onlara yabancı olduğum her hâlimden anlaşılıyor olmalıydı ki yanından geçtiğim insanlar kafalarını kaldırıp beni süzüyordu. Kızların yoğunlukta olduğu bir halkaya, "Merhaba," diyerek oturdum. "Hoş geldiniz," dedi her biri tek tek. Kendilerini tanıttılar, bölümlerini söylediler, memleketlerinin neresi olduğuna, hangi yurtta kaldıklarına dair sohbet konuları açtılar. Bana sorular sordular, sigara, çekirdek vs. ikram ettiler. Ne tatlı, cana yakın insanlar diye geçirdim içimden. Çoğu doğu illerinden gelen bu gençlerin ortak özellikleri güler yüzlü oluşlarıydı.

İçlerinden biri grubun topluca merak ettiği soruyu patlattı.

"Genelde bizlerin dışında katılım olmaz Alternatif Bahar Şenlikleri'ne. Hayırdır, seni hangi rüzgâr attı? Belli ki Kürt de değilsin."

Doğruydu, Alternatif Bahar Şenlikleri'ne genelde kötü gözle bakılır, siyasi bir hareket gibi algılanırdı ve doğu kökenli öğrenciler dışında katılım hiç olmazdı.

"Türkü severim," dedim, "Halay da hoşuma gitti. Hem fena mı sizleri tanımış oldum," diyerek aslında orada bulunuşumun gerçek sebebinin aklımdan çıkaramadığım yakışıklı olduğunu gizledim.

"Biz seni tanıdığımıza sevindik, hoş geldin aramıza," dedi güler yüzlü kızlardan tombalakça olanı, "Ben de," dedim ve gülüşüne gülümseyerek karşılık verdim.

Gece ilerliyor, halayın biri bitiyor biri başlıyordu. Şahin ortalarda yoktu. Muhtemelen öğrenci değil, o gece rastlantıydı burada olması diye düşünmeye başladım. İçim cız ediyordu. Çünkü onu görmek istiyordum, düşüncesi bile kalbimi hop oturup hop kaldırıyordu.

Göremedim ama önce halay bitti, sonra da gece ve herkes evlerine, yurtlarına dağıldı. İlk defa o gece onu düşünmeden uyumaya çalıştım. Çünkü o bir gecelik görüntüsü beni saplantılı bir âşığa dönüştürmeye başlamıştı.

Sonraki günler hayatım tüm sıkıcı rutiniyle akmaya başladı, her gün aynı kişiler, aynı muhabbetler, aynı kısır döngüler.

Ne tuhaftı bir gecede hem çok mutlu olmuştum hem de eski hayatımdan zevk alamaz hâle gelmiştim.

Hayat tesadüflerden ibaretmiş ve yaşamıma yeni sürprizleri varmış Yaradan'ın.

Fırat adında bir arkadaşım vardı o güne kadar çok sohbet edebilme fırsatımın olmadığı. "Sen bahar şenliklerine katılmıştın diye hatırlıyorum, halayda görmüştüm seni," dedi.

Ben yüzüne anlamsızca bakmayı sürdürürken, "Evet," dedim.

"Bu gece Cem Türkü Evi'nde türkü ve halay gecesi var, katılmak ister misin?" dedi.

Son günlerde o kadar sıkılıyordum ki, "Tamam," dedim hiç düşünmeden. En azından her gecekinden farklı bir şey yapmış olurum diye geçirdim içimden.

İlk defa bir türkü evine gidecektim, sade bir şeyler giydim ama sarıya çalan saçlarıma dümdüz fön çektirdim ve makyajımı hafif tuttum ki dikkat çekmeyeyim, sonuçta nasıl bir yere gideceğimden bihaberim.

Fırat'ın yanında sınıftan bir kız arkadaş daha vardı, köşede tanımadığım başka kişilerin de olduğu bir masada

oturuyorlardı, selam verip hepsine, bir çay ısmarladım kendime.

Sahnedeki grup birbirinden güzel türküler söylüyordu. "Bir sigara molası," dedi solist ve müzik kesildi birden, aslında geç olduğunu düşünüp kalkacaktım ama Fırat, "Tek dönme yurda, birlikte döneriz üçümüz," deyince biraz daha oturmaya karar verdim ve hayatımın en güzel kararının bu olduğunu düşünürüm yıllardır.

Mola bittikten sonra solist bir türkü daha söyleyip sahneye kendinden övgülerle bahsettiği birini davet etti, "Şahin kardeşim," dediğini hatırlıyorum, gerisi uçtu gitti sözlerin.

Kafamı yıldırım hızıyla çevirdiğim sahnede gördüğüm kişi oydu, Şahin.

Hayatım boyunca ölsem unutamam ben o geceyi, bir bağlama almış dizine, koymuş ince parmaklarını tellerine, sesi sanki kadife.

Dostum dostum güzel dostum
Bu ne beter çizgidir bu
Bu ne çıldırtan denge
Yaprak döker bir yanımız
Bir yanımız bahar bahçe…*

Gözümü kırpmadan, nefes almadan, kimseyi umursamadan ve neden ağladığımı anlamadan dinledim o gece onu.

Bana mı öyle geldi, yoksa o da bana mı bakıyordu?

Neydi şimdi bu?

Eğer birbirimize yazmadıysa bizi Yaradan, neden çıkarmıştı onu karşıma tekrardan?

İkinci karşılaşmamızın akıbeti ilkinden pek farklı olmadı, gece onu tekrar gördüm ve bitti. Aslında daha niye

* Hasan Hüseyin Korkmazgil dizeleri

hayal kurmaya devam ediyordum ki? Eğer o da benden, benim ondan etkilendiğim kadar etkilenmiş olsaydı muhakkak bir adım atardı. Bir kız olarak ilk adımı ben atacak değildim ya. Günler hızla geçip gitti. Yaz tatili geldi ve ben memleketime döndüm. Biliyor musunuz, hiç çıkaramadım onu aklımdan. Benimle tanışmak, sevgili olmak isteyen bir sürü erkek olmasına rağmen kimseyi beğenemedim. Ben ki ergenlik yıllarımda bile kimseye hayranlık derecesinde beğeni duymamış, takıntılı bir şekilde âşık olmamıştım, bu neydi böyle? İki kere gördüğüm ve varlığımdan haberdar olmayan bir adamın hayalini kuruyordum her gece. Beğenilen, istenilen, peşinden koşulmasına alışmış bir kızdım ve hayatımda ilk kez âşık olduğum adam tarafından görünmez kılınmıştım. Ama sanmayın ki bu durumu gurur meselesi yaptığımdan Şahin'e olan ilgim. Herkes bilsin ki ilk görüşte aşk diye bir şey varmış ve insan hiç tanımadığı, birlikte zaman geçirmediği birini bile kalbinde taşırmış.

Yaz tatili bitti ve ben İzmir'e döndüm. Biliyor musunuz, hiç yitirmedim umudumu, yoktan var eden Allah dualarıma kayıtsız kalacak değildi ya, çıkaracaktı Şahin'i tekrar karşıma. Peki, ne yapacaktım onu tekrar gördüğümde? Yine sessizce beni fark etmesini mi bekleyecektim? Hayır, asla. Söz vermiştim Allah'a, eğer bu mucizeyi tekrar yaşatırsa bana, ben de bana düşeni yapacak, duygularımı sahibine açacaktım reddedilme pahasına.

Günler bazen hızla, bazen yavaş kovaladı birbirini ve ben her gece tam da uyumadan önce açtım ellerimi, gücü imkânsızı olur kılmaya yeten Rabbime. Duam bitince hayal kurdum, tekrar karşılaştığımızda Şahin'e anlatacaklarım hakkında.

Ve bir gün, dualarımın kabul olmuş hâliyle karşımda ete kemiğe bürünmüş duruyordu. İzmir'de okuyanlar

bilir, E Kafe vardı kampüsün işlek bir yerinde. İşte o sabah orada, kalabalık bir arkadaş grubuyla kahvaltı yapıyordum ki sesini duydum önce, bir şeyler anlatıyordu ne olduğunu anlayamadığım bir dilde. Herkes yok oldu o kafede o an, bir biz kaldık birbirimize.

Allah duymuştu dualarımı, şimdi sıra bendeydi işte. Tutacaktım sözümü.

Arkadaşlarımın meraklı bakışları ve nereye gidiyorsun soruları eşliğinde kalktım oturduğum masadan. Yüreğim kıpır kıpır, ellerim tir tir titrer bir hâlde gittim masalarına. Konuşsam sesim çıkmayacak sanki ama konuşmasam da olmayacaktı. Bu benim son şansım olabilirdi. Etrafında onu dikkatle dinleyen kalabalığın ilgisi şimdi kendilerine benzemediği hâlde masalarına yaklaşan benim üzerimdeydi ve ayaklarımın bağının çözülme sebebi Şahin'in de artık konuşmasını yarıda kesip masalarının başında dikilen bu yabancıya dikkat kesilmesiydi.

Şimdi tüm masa sessizliğe bürünmüş beni izliyordu ve lanet olasıca sesim sanki karnıma kaçmış, çıkmıyordu. Kendimi aptal konumuna düşürdüğümün farkında ve biraz da onca insanın karşısında rezil olacağım korkusuyla konuşamıyordum ki Şahin yetişti imdadıma.

"Buyurun, oturmaz mısınız?" dedi tüm sıcakkanlılığıyla. Sessizce iliştim boş sandalyelerden birine. Canım benim, anlamış olacak ki ilgimi ve çekingenliğimi sanki beni tanıyormuş gibi davrandı. Dünya yansa bir kalbur samanım yanmazdı o an sanki. Onu dinlemek, konuşurken yaptığı jest ve mimikleri hafızama kazımak ve hiç silmemek istiyordum. Biraz daha konuştular ve yavaş yavaş dağıldı grup.

"Hadi Şahin, gelmiyor musun?" dedi bir arkadaşı ve ben bu sesle uyandım ayakta gördüğüm rüyadan.

"Siz gidin, ben birazdan geleceğim," demesi ise masaya dayadığı kollarının ardından bana bakan gözlerini fark etmemi sağladı.

Herkes kalkmış masadan, bir biz kalmışız ve Şahin tıpkı adını aldığı yırtıcı gibi sert bakışlarını yüzümde gezdirirken sesim bir daha hiç duyulmayacak gibi kısılmıştı.

Derin bir nefes aldım ve Yaradan'a verdiğim sözü hatırlatıp kendime konuşmaya karar verdim, Allahım ne zormuş bir erkeğe hem de o söylememişken seni seviyorum diyebilmek. Başımı kaldırıp yüzüne baktığımda onun da hâlâ dikkatle bana bakmakta olduğunu fark edip aynı hızla başımı kafenin kapısına çevirdim. Şimdi kalkıp gidebilir ve onu tekrar görebilmek için aylarca dua edebilirdim ya da ne varsa içimde anlatıp en azında ben elimden geleni yaptım diyebilirdim. Bir yanda deli gibi atan âşık kalbim, diğer yanda kadınlık gururum. Sıkışmıştım ve o hiç yardımcı olmuyordu bana, bakıyordu sadece yüzümü ezberine alırcasına dikkatle.

Başımı kaldırıp ona tekrar bakarsam hiç konuşamayacağımı anlayıp başım önümde konuşmaya karar verdim.

"Siz tanımıyorsunuz beni ama ben geçen yılki Alternatif Bahar Şenlikleri'nden beri tanıyorum sizi, o gün bugündür çıkaramıyorum kalbimden."

Hiç unutamıyorum sadece bu kadarcık konuşabildim, sadece bunları söyleyebildim ve asla bakamadım yüzüne. İçimde yangın çıkmıştı sanki ellerim, yanaklarım yanıyor gibiydi ve karnım kasıldı, midem bulandı.

Söylediklerimin karşı tarafta oluşturduğu etkiyi görmek için sessizce bekledim bir süre, yine başım önümdeydi bu bekleyişte. Cevap gelmedi ve bu sessizlik gözlerimi ona yönlendirdi yine.

Şimdi güzel eli kirli sakalları arasında gezinirken gözleri sert bakışlarından hiçbir şey kaybetmeden bana

bakıyordu, bense ağzından çıkacak tek bir cümleye muhtaçtım. Rezil olmuştum bir kere, devamını getirmek daha kolay oldu benim için o yüzden. "Cevap vermediniz," dedim. Gülümsemişti bu sefer, bu gülümseyiş kalbimi yerinden çıkarabilirdi. Bence yaratılmış en yakışıklı erkek oydu ve de en güzel gülümseyeni. Bu gülümseyiş cesaret verdi bana, en azından sert değildi ya bakışları artık bu bile yeterdi.

"Biz birlikte olamayız," dedi. Bunu o kadar net söyledi ki konuşmayı unuttum sandım o an. Soramadım bir süre neden diye, yaşlar birikti gözlerimde ve kocaman bir düğüm boğazımda.

"Neden?" diyebildim bir süre sonra. "Sevgiliniz mi var?" diye ekledim hemen akabinde.

"Hayır," dedi aynı netlikte, o zaman tek bir sebep kalıyordu geriye, beğenmemişti beni işte.

O ana kadar bana aşkını anlatıp ret cevabını verdiğim erkekler geldi gözümün önüne, acaba içlerinden birinin ahını mı almıştım? Beddua gibiydi şu yaşadığım. Rezil olmuştum, âşıktım ve âşık olduğum adam beni reddetmişti kısa ve net bir biçimde.

Kaybedecek bir şeyi kalmamış insanlara mahsus bir güven geldi oturdu içime.

"Neden o zaman?" dedim başımı kaldırıp, gözlerimi dikerek gözlerine. Sanki açıklama yapmak zorundaymış gibi bana. Gözlerim dışarı çıkmak için zorlayan yaşları içeride tutmaya kararlı, kalbim bunca ay sonra bir açıklamayı hak edecek kadar alacaklı…

Şimdi gülümsüyordu ve gülümsemesi şüphesiz konuşurken sıktığım dişlerim ve yumruk hâline getirdiğim ellerimeydi.

"Çok mu çirkinim?" dedim duyacağım cevaptan korkarak.

"Hayır, aksine çok güzelsin," dedi gözleriyle gözlerime dokunarak.

"Neden o zaman, sebep ne ki?" dedim arsız ısrarıma şaşırarak.

"Çok âşık olurum ben sana," dedi şaşkınlığımı bile şaşırtarak.

"Ben sana çoktan oldum, sen de ol, aşk güzel bir şey," dedim sırıtarak.

"Ben Diyarbakırlıyım Gülşah," dedi sanki işlediği bir kabahati dile getirir gibi. "Sense Balıkesirlisin," diyerek şaşkınlığımı ikiye katladı. Adımla hitap edişi, memleketimi bilişi? Bu nasıl işti?

"Adımı biliyorsun, memleketimi de? Ama ben söylemedim ki sana?" dedim.

Gülümsedi, gülümsediğinde dünyadaki tüm kötülükler yok oluyordu bence.

"O gece bir tek sen âşık olmadın Gülşah," dedi yine içime işleyen gülümseyişiyle.

Şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak, mutluluktan havalara uçacak hâldeydim.

"Peki, madem tek ben âşık olmadıysam, neden olmaz diyorsun o zaman?" dedim artık gözlerine bakmaktan çekinmeyerek.

"Çünkü biz seninle ülkenin batısıyla doğusuyuz. Çünkü biz farklı kültürlerin çocuğuyuz. Çünkü biz bitmeyen bir kavganın bitmeye mahkûm aşkıyız. Olmaz Gülşah, olmaz."

"Neden ya?" diye bağırdım, kendim bile şaşırdım sesimin yüksek çıkışına. "Hangi devirde yaşıyoruz Allah aşkına, kim engel olabilir biz istedikten sonra aşka?"

Sanırım o gün, o kafede hayatım boyunca olamadığım kadar cesur oldum.

"Bak," dedi. "Benim ailem için sorun olmaz Batılı bir gelin ama senin ailen istemez kızlarını doğuya gelin etmeyi."

Gözlerim doldu, daha ilk günden beni kendine eş diye seçmesine. İçim coştu tertemiz, mert ve açık yürekli oluşuna.

"Sen çok güzel kalpli bir adamsın, tanıdığım herkesten farklı ve masum. Daha şimdiden evlilikten bahsediyorsun," dedim. Şaşırmıştım. Üniversitede aşklar üç günlüktü, özellikle erkekler için kızlar zevk aracından bir adım önde değildi.

"Dedim ya ben sana âşık oldum diye, eğer sen benim hayatıma girersen evime de girersin, soyadımı da alırsın. Seninle başka türlü olmaz, senle sevgili olunmaz, sana kıyılmaz."

Dayanamadım sarıldım ona, dünyanın en güzel kokusuna sahipti esmer teni ve en güzel temiz kalp şüphesiz onunkiydi.

"Benim ailem," dedim kendimden oldukça emin. "Asla takılmaz böyle saçma sapan klişelere. Benim mutlu olmam yeterli onlar için, sevmem ve sevilmem yeterli mutlu olabilmeleri için…"

Yanılıyormuşum meğer bilmiyormuşum hiçbir şey. Çok zor günler, çetin savaşlar bekliyormuş beni. Bunları da anlatacağım size elbette, ama önce aşkımı ve hep yanımda olan dünyanın en yakışıklı, en güzel kalpli, en sevilesi adamını anlatacağım…

Eskiden kaplumbağa adımları hızında ilerleyen zaman sanki su gibi akıyordu şimdi, biz ne çabuk bir aylık olmuştuk ki? Güzel seven, güzel gülen mert adam, gören her gözü kendine hayran bırakan yakışıklı sevdam, ben nasıl unutayım seni? Nasıl seveyim yerine yeniden?

O gün birinci ay dönümümüzdü. Ben en fazla bir çiçek alır, baş başa yemeğe gideriz diye düşünmüştüm. Tabii o zamanlar bilmiyordum bir kadının gerçek bir erkek tarafından sevildiğinde neler yaşayacağını…

Kahvaltımı yapmak için kantine inip bir tost bir çayla öğünü geçiştirdim. İnsan âşıkken yediği her lokma daha lezzetli, eskiden sorun olarak gördüğü her şey sanki gül bahçesi…

Tek kişilik yurt odamın kapısını açtığımda mutluluktan havalara uçtum yerlere serilmiş yüzlerce gülü görünce. Sıkı yurt kurallarını delebilmek için paragöz memureye yüklü bir miktar ödemişti şüphesiz. Yoksa katiyen izin verilmezdi o güllerin, hele ki ben yokken, odama serilmesine.

Hemen aradım sevdiceğimi, "Seni çok seviyorum," diyebildim ağlamaktan çatallaşmış sesimle. "Ben de seni," dedi ve ekledi, "Akşama hazırlan, seni bir yere götüreceğim," diye.

Sadeliği seviyordu ve içinde tevazu barındırmayan hiçbir şeye tahammülü yoktu. Sade siyah bir elbise giydim dizlerimin hemen üstünde, saçlarımı fönlendim ve makyajsızken daha güzelsin dediği günden beri makyajsız yüzümü daha bir sever oldum ben de.

Kıskanç bir kız olmamama rağmen yurdun önünde beklerken ona hayranlıkla bakan kız gözlerine tahammül edemediğimden yasak koymuştum ona, beni beklerken arabada kalsın, dışarı çıkmasın diye.

Beyaz spor bir gömlek giymişti, tenine en yakışan renkti beyaz. Altına lacivert bir kot. Bu adam mıydı benim sevgilim, yüzlerce kişiye önderlik eden, fikirleri ve konuşmalarıyla kitleleri arkasından sürükleyen ve Ege Üniversitesi'nin en yakışıklı erkeği. Benim aşkımda hayranlık da vardı, saygı da, sevgi de, şefkat de vardı ama en çok kaybetme korkusu hâkimdi onun bana olan sevgisine.

"Bir gün ya biterse?" dedi ben manzara yerine onu seyrederken birinci ay kutlama yemeğimizde. "Bitmez,"

dedim, "Allah'a çok dua ettim ben senin için. Bitmeyecek," dedim kendimden en emin hâlimle.

O akşam beni çok sevdiği bir abisiyle tanıştırdı. Adına Fikret diyeyim ben o abinin. Fikret Abi bize bir şarkı armağan etti birinci ay dönümümüz için ve kadere bakın ki o şarkı onu ilk kez gördüğüm akşamda söylenen şarkılardan biriydi. Bizim şarkımız, Mustafa Kaya Çocuklar Gibi…

Yurda dönmek istemedim o gece ama daha beni yanağımdan bile bir kez öpmemiş sevgilime göre bir kızın akşam vakti bir erkekle baş başa kalması iyi bir şey değildi.

"Yurda gitmek istemiyorum," dedim, der demez söylediğimden utanarak.

"Ama gitmen gerekiyor," dedi beni tahminimde haklı çıkartarak.

"Bu gece seninle aynı çatı altında uyumak istesem kötü gözle bakar mısın bana?"

"Asla."

"O zaman, gelebilir miyim seninle Şahin?"

"Gülşah, bir gün biterse korkusuyla ben öpmeye kıyamıyorum seni. Bu tertemiz sevgin, el değmemiş güzelliğin, masumiyetin bozulsun istemiyorum. Ben karşımda konuşurken utanan, boğazı düğümlenip sesi kısılan, yüzü kızaran seni çok seviyorum."

Kendimi bu cümle karşısında nasıl kötü hissettim anlatamam, acaba aynı çatı altında uyumak istiyorum deyişimden ne anlamıştı ki?

"Sen galiba yanlış anladın," dedim utancımdan ölmek üzereyken. "Ben ayrı odalarda uyumak istedim," dedim demesine ama kendimi çok kötü hissediyor olmamı değiştirmedi bunu söyleyişim.

Gülümsedi, ben en çok gülümseyişini sevdiğim içindir mi bilmem, o gülümsediğinde unutuverdim kötü hissettiğimi.

"Tamam, o zaman gel bakalım ama ev çok dağınık kusuruma bakma artık," dedi.

Havalara uçtum yine, çok heyecanlandığımı hatırlıyorum ve aslında sadece bir aydır tanıdığım birine nasıl bu kadar güvendiğime şaşırmadığımı ama Şahin'i tanısaydınız beni anlardınız. Çünkü o dünyanın en mert adamıydı, kimseye kötü gözle bakmayan, idealleri için yaşayan, kendisine hayran onlarca kıza rağmen başını kolay kolay yerden kaldırmayan. Sakın kınamayın beni ona duyduğum deli aşktan ötürü ve şaşırmayın cesaretime bir kız olarak onunla aynı evde uyumak isteyişime. Size Yusuf'a olan aşkını kınayan kadınları Yusuf'un güzelliğiyle tanıştıran Züleyha'yı ve Yusuf'un yüzüne bakarken parmaklarını kesen kadınları hatırlatırım.

Eve giderken bir marketin önünde durduk ve bir sürü çikolata, kuru yemiş, cips ve kola aldık. Evi de kendi gibi sadeydi ve hiç de dağınık değildi, sanki duvarlara ve eşyalara kokusu sinmişti.

"Sen film bul, ben çay demleyeceğim," diyerek sanki kendi evimmiş gibi daldım mutfağa. Bir iki rafı karıştırıp buldum çayı ve demliği. Bilmiyorum tabii o zamanlar doğu çayını, normal çay demler gibi demledim çayı ve tadı o kadar acıydı ki aldığım ilk yudum aynı zamanda sonuncusu oldu. Şahin kıkır kıkır güldü hâlime.

"E sen alışık değilsin tabii bizim çaylara, çayımız da acıdır bizim, yemeklerimiz gibi, türkülerimiz gibi," dedi.

İçim gidiyordu ona, her şeyine. Gülüşüne, bakışına, sesine, kokusuna, kimselere benzemeyen dürüstlüğüne, idealistliğine, nefsine hâkim oluşuna, ahlakına, çalışkanlığına, adamlığına. Hayrandım sevdiğimin her zerresine, her parçasına. Bazı anlar vardır zamanı durdurmak ister insan ama beceremez ya öyle bir geceydi o da. Yoktu kötü bir niyetim vallahi, tek derdim ona sarılıp uyumaktı, ne

olur kınamayın beni. Filmin ortasında başımı yavaşça omzuna koydum ve bir süre sonra uyuyor taklidi yapmaya başladım.

"Uyudun mu Gülşahım?" dedi sağ eli sağ yanağımda. Derin derin nefes aldım ki uyuduğumu sansın. Omzundaki başım düşmesin diye yavaşça başımı önce dizlerine aldı ve bir süre hiç hareket etmedi, öylece kaldı. Ödüm kopuyordu uyanık olduğumu anlayacak diye. Ne bileyim, siz gençlik deyin ya da cahillik bilmiyorum işte, o an beni alsın odasına götürsün ve sarılarak uyuyalım istedim. Çünkü bir kız olarak artık bunu da ben söylemeyeyim istiyordum. Yapmadı ama beni aldı kucağına, odasına götürüp yatağına yatırdı ve üzerimi örtüp çıktı odadan. Adam uyurken bile öpmedi beni.

Şimdi anlıyorum beni neden kendinden bile korumak istediğini, biliyormuş, hissediyormuş demek ki geleceğimizi.

O çıktıktan sonra uzandığım yataktan kalktım ve sinirimden odada dolaşmaya başladım. Dolabını açtım önce giysilerini kokladım, bağlamasını aldım elime dokunduğu telleri okşadım. Ne çok sevdim ben onu…

"Amaaaaan," dedim kendi kendime, ne derse desin, ne düşünürse düşünsün söyleyeceğim işte, ben sana sarılıp uyumak istiyorum diye.

Odadan çıkıp hızla salona geçtim, benim uyuduğumu sandığı için gömleğini çıkarmış, koltuğa uzanmıştı o da. Aman ya Rabbim, bu erkekse diğerleri ne? Onca yıl spor yaptığı için kol, karın taş gibi mübarek. Ben salonun ortasında dikilmiş utanmaz utanmaz ona bakarken, o varlığımdan haberdar olmadığı için hâlâ uzanıyordu ki sağına döndüğü an sapık gibi dikilmiş kendisini dikizleyen beni fark etti ve doğruldu hemen yattığı kanepeden.

"Gülşah, uyandın mı aşkım?" derken çoktan gömleğini geçirdi tekrar üstüne. Ben nasıl utandım, kendimi

ne kadar rezil hissettim anlatamam. Sanki ben erkeğim, o kız. Adam resmen bakışımdan rahatsız olup gömleğini giydi… Şimdi ben nasıl söyleyeceğim senin yanında uyumak istiyorum diye? Alır yurda götürür bu beni garanti. Aklıma yine bir hinlik geldi, az önce izlediğimiz filmi bahane ettim. "Ya ben cinlerden çok korkarım, keşke o filmi izlemeseydik," diye uydurdum bir yalan. "Aslında ne güzel dalmıştım ama dolaptan bir tıkırtı geldi, korkarak uyandım," falan diye yalanıma devam ettim utanmadan. Gülümsedi ve ayağa kalkıp yanıma geldi, benim sarıldığım o ilk günümüzden sonra ilk defa sarılıyorduk şimdi tekrar.

"Korkma," dedi, "Ben şimdi Felak Nas okurum sana."

Kalbim duracak gibi oldu heyecandan, ona sarılmak dünyanın en en en güzel şeyiydi.

"Ben çok âşığım sana," dedim göğsündeki başımı kaldırıp yüzüne bakarken.

Cevap vermedi, gülümseyerek bir şeyler fısıldıyordu.

"Sen," dedim, işaret parmağıyla bir dakika hareketi yapıp fısıldadığı şey sona erdiğinde yüzüme üfledi.

"Ben de sana deli gibi âşığım," dedi ve ekledi, "Korkma artık, şimdi görünmeyen şeylerden de korunuyorsun."

"Senin yanında korkmam aslında," dedim gülmemek için kendimi tutarak ve yüzüne bakmadan ekledim, "Ben de salonda diğer kanepede yatabilir miyim?"

Yine gülümsedi ve başıyla olur anlamına gelen bir işaret yapıp odasına gitti, ben de güya korkuyorum ya, hemen peşinden kuyruk misali daldım odaya. Baktım yastık, nevresim falan getiriyor, aldım elinden, yaptım ikimize de iki ayrı kanepede iki ayrı yatak.

Kanepeler karşılıklıydı, gözlerimi yummak istemiyordum. Çünkü yumarsam uyurdum ve uyursam bu gece biterdi hemen ama bir yandan da ben bitmesin istiyordum

çünkü en güzel rüyamı uyanıkken görüyordum. Sürekli, "Uyudun mu aşkım?" diyerek Şahin'in de uyumasını engellemeye çalışıyordum, güya korkuyordum ya o da uyanık kalmaya çalışıp beni rahatlatıyordu. Ama bir süre sonra aklıma yine bir hinlik geldi, uyumuş taklidi yapacak, o uyuyunca yanına gidecektim ve kokusunu doya doya içime çekecektim. Bir keresinde uykum çok ağır demişti, inşallah yanında olduğumu fark etmez diye geçirdim içimden. Yaklaşık bir yarım saat sessizce bekledim, benim uyuduğumu zannettiğinden Şahin de uyku faslına geçmişti. Parmaklarımın üzerinde yürüyerek gittim kanepesinin başına. Sağ kolu başı altında yüzü tüm yakışıklılığıyla karşımdaydı. Biz birbirimizi hiç öpmemiştik daha, iyice yaklaştım yüzüne, yüzünün güzel kokusunu çektim doya doya içime. Hafifçe öptüm yanağından, uyuyordu hâlâ. Uykusu ağırmış gerçekten de dedim kendi kendime ve yavaşça uzandım yanına. Nefes bile almıyordum ki varlığımı fark edemesin. Başımı koltuk altına koydum, yüzümü ona çevirdim ve elimi göğsüne koydum. "Allahım sana şükürler olsun ki o benim," dedim, gözüme bir damla uyku girmiyordu. Elimi yüzüne koydum, kusursuz yüz hatlarını sevdiğimin. Bedenimi iyice yaklaştırdım ona ve mis kokusunu içime çektim doya doya. Fakat birden kımıldamaya başladı ve sağına dönmesiyle uyanıp yatakta oturması bir oldu.

"Gülşah, aşkım," dedi ve sustu. Ben de kalktım hemen, kendimi fırsatçı erkekler gibi hissettim bir an. Çocuk resmen uykudan sıçrayarak uyanmıştı benim yüzümden ve şimdi yatağın ortasında oturmuş, şaşkın bir hâlde bana bakıyordu. Nasıl masum, nasıl yakışıklıydı.

"Sen neden kendi yatağında değilsin?" dedi, sesi şimdi azarlar gibi sert çıkmıştı. Yaptığımdan çok çok utanmıştım ama bir o kadar da sinirlenmiştim ve aynı zaman-

da ağlamak geliyordu içimden. Bu kadar çok duyguyu aynı anda nasıl yaşıyordum anlamadım. Kalktım onun kanepesinden, aslında atar olsun diye odaya gidecektim ama gidemedim ve kendi kanepeme geçtim, belki bir daha aynı odada kalamayız diye göze alamadım diğer odaya gitmeyi.

Yatağa yatınca duvara dönüp ağlamaya başladım sessizce. Kendimi çok kötü hissediyordum. Âşık olduğum adam resmen beni o uyurken yanına yattığım için azarlamıştı. Hem istenilmemiş hem azar yemiştim. Kadınlık gururum resmen ayakaltındaydı.

O da kalktı yatağından, kanepenin yanına yere oturdu ve koluma dokunarak şunları söyledi.

"Aşkım, ağlama ne olur. Bu geceyi böyle hatırlamanı istemiyorum. Sesim sert çıktı, özür dilerim," dedi, şimdi sıcacıktı sesi ve konuşma şekli. Yattığım yerden kalktım ve yatakta oturup ağlamaktan çatallı çıkan sesime rağmen dayanamayıp sordum.

"Sen neden benim seninle uyumak istediğim kadar istemiyorsun benimle uyumayı?" dedim.

Gülümsedi yine, "Sen yanımdayken ben uyuyamam ki," dedi gülümseyip gözlerini gözlerimden kaçırarak.

Ses çıkarmadım bir süre, dayanamadım ona sıkıca sarılıp öptüm yanaklarından defalarca. Gülümseyip beni nazikçe uzaklaştırdı kendinden.

"Gülşah, ben sana çok âşığım ve takdir edersin ki ben bir erkeğim, sınırlarımı çok zorluyorsun bak elimden bir kaza çıkacak," dedi.

Gülümsüyordu ve bu bana kendimden beklemediğim bir cesaret veriyordu.

"Çıksın," dedim, "Ne olacak?"

İnsan âşıkken kendinden asla beklemediği şeyleri rahatlıkla yapıyor ve söylüyordu demek ki.

"Olmaz," dedi, "Sen benim karım olacaksın inşallah ve birbirimize helal olduğumuz gün benim olacaksın ancak."

"Ben ölürüm senin için," dedim.

"Ben ölüyorum zaten senin için," dedi.

"Seni karşıma çıkarana şükürler olsun," dedim.

"Sevgimi kalbine, sevgini kalbime koyana şükürler olsun," dedi.

"Ben uyuyuncaya kadar elimi tut," dedim.

"Tamam," deyip yere oturdu, ben kanepede yatıp yüzümü ona döndüm. Sol elim sağ avucunun içinde, gözlerim gözlerine bakar hâlde, ben kanepede, o kanepenin yanına diz çökmüş hâlde kutladık birinci ay dönümümüzü.

Sabaha karşı uyandığımda başında beyaz bir takke, namaz kılar hâlde gördüm onu ve tekrar tekrar şükrettim onu benim karşıma çıkarttığı için Allah'a ve hiç sevmediğim kadar sevdim kaderimi…

Kim demiş ilişkiler bir süre sonra monotonlaşır, insan insana alışır diye? Hiç öyle olmuyordu bizde. Her gün görsem de gün kısaydı, bir gün için 24 saat ne kadar azdı. Okul çıkışları gelirdi bizim bölümün önüne, bazen elinde bir buket çiçekle, bazen en sevdiğim çikolatalı kahveyle ama hep gülerek beklerdi beni kapı önünde. Kızardım bazen orada durup beni beklemesine, korkardım o gülüşe başka kızların ortak olabileceğine. Severdim, çok severdim, bir insanın bir insanı nasıl bu kadar çok sevebileceğine hayret ederdim.

Okul çıkışları buluşunca akardı zaman hiç olmadığı kadar hızla. Şahin bir öğrenci grubunun lideriydi, sık sık toplantıları olurdu ve çoğunlukla asardı benim yüzümden toplantıları. Bir gün artık sıkıntılar çıkmaya başladığı için toplantılara katılması gerektiğini söyledi.

"Gel diyemem sana, hiç bilmediğin bir dilde, tamamen yabancısı olduğun konuların konuşulduğu bir ortamda sıkılmanı istemem."

"Olsun, sen varsın ya bir şey anlamasam bile seni dinlemek bile güzel."

"Peki," dedi, "Gel o zaman ama sıkılırsan ayıp olur falan diye kalma, bu arada bizim toplantılarımıza katılacak ilk Türk'sün, Kürt olmayanların katılması yasak da."

Şaşırmıştım ve ilk kez korkmuştum Şahin'in içinde bulunduğu gruptan ve faaliyetlerinden.

"Neden Türklerin katılması yasak, neler dönüyor orada, ne işler karıştırıyorsunuz ki?" dedim sinirlenerek.

"Çünkü sizin bizi anlamanız imkânsız," dedi kaşlarını çatarak. İçim burkuldu bu cevap karşısında ama geri adım atmaya niyetim yoktu. Aslında neden bu kadar çok öfkelendiğime kendim de anlam veremiyordum.

"Sizi bizi mi var Şahin?" dedim sesimin ne kadar yükseldiğini biraz geç fark etmiştim.

"Yok mu sence?" dedi. Dalgın görünüyordu ve biraz öfkeli.

"Yok tabii, nereden çıkarıyorsun bunları sen?"

"Sen hiç doğduğun topraklar yüzünden terörist olmakla suçlandın mı? Ana dilini konuşmak istediğin için hapis yattın mı? Anne babanın sana vermek istediği isim yasak olduğu için değiştirildi mi hiç? Senin memleketin sürgünü oldu mu bir başkasının? Ülkeni gerçekten seviyor olmana rağmen vatan haini ilan edildin mi?" dedikten sonra durakladı birden ve "Gitmem gerekiyor şimdi," dedi ve gitti.

Kendimi kırılmış hissediyordum, dahası suçlanmış. O gün arkasından toplantıya gitmedim. Birlikteliğimizin başlamasının üzerinden aylar geçmişti ve biz ilk kez küstük demeyeyim ama kırılmıştık sanki birbirimize.

Yurda döndüm hemen, odaya kapattım kendimi ve telefonumu da kapattım. İçim acıyordu. Nasıl desem, kalbimi oyuyordu bir bıçak sanki. Ertesi gün okula gitmedim, telefonumu da açmadım. Aslında meraktan çatlıyordum ama kırgınlığım ağır basıyordu merakıma. Dahası ona bakarken içimin titrediği sevgilimin özlemi sarmıştı beni hemen. Odada sıkıntıyla dolaşırken kapım kırılacakmış gibi çalınmaya başladı.

"Kim o?" dedim telaşla, "Ben Özlem," dedi.

Özlem'i samimi olmasak da tanır, severdim. O da Şahin'in lideri olduğu öğrenci grubunun kız öğrencilerinin sorumlusuydu. Açtım hemen kapıyı. Elinde karton kutuda iki çayla gelmiş.

"Bisküvin yoktur diye bisküvi de getirdim, arka cebimde," dedi gülerek.

Kızın çayları masaya bırakmasına fırsat vermeden sarıldım boynuna.

Daha o sormadan anlattım her şeyi bir çırpıda. Dikkatle dinlerken benimle ağladı Özlem de.

"Çok şanslısın biliyor musun?" dedi.

"Neden?" dedim.

"Hiçbir kadın senin kadar çok sevilmemiştir yeryüzünde," dedi. "Şahin Abi'nin senin için nelerden vazgeçtiğini bilsen..."

"Nelerden?" dedim, ağlamam dinmişti.

"Gülşah ben sana yapılanmamız hakkında bilgi veremem, yasak. Belki Şahin Abi kendi anlatır bir gün. Ama şunu bil, dün senin için gruptan ayrıldı ve tüm yetkilerini devretti."

"Benim için niye ayrıldı ki gruptan? Ben asla böyle bir şey istemedim."

"Ama üst düzey liderlerimiz öğrenci liderinin bir Türk kızıyla birlikte olmasına karşı, yani açık konuşayım

bir iki günlük ilişkiler sorun değil hatta üyelere böyle bir sınırlama bile yok ama Şahin Abi öğrenci lideriydi, üniversite yapılanmamızın en önemli ismi ve ona defalarca ayrılmanız konusunda uyarı yapıldı ama dinlemedi. Dünkü toplantıda da yetkilerini devredip istifasını açıkladı. Dünden beri onu ikna etmek için uğraşıyor herkes, bölge temsilcisi de görüştü ama kimse kararından vazgeçiremedi."

Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemedim.

"Ayrıca," dedi Özlem, "Telefonunu aç, dünden beri sana ulaşmaya çalışıyor."

"Tamam," dedim ve telefonumu açıp Şahin'i aradım hemen.

"Gülşah," dedi, kimse bugüne kadar adımı onun kadar güzel söylememişti. Nasıl özlemişim sesini bir günde!

"Özür dilerim," dedim.

"Ben de," dedi. "Çık dışarı, yurdun önündeyim ben."

Ağlamaktan şişmiş gözlerime, pijamalarıma aldırmadan çıktım dışarı. Yurt kapısının önündeydi, bu sefer kuralı delmiş, arabada beklememişti.

Sarıldım boynuna, hüngür hüngür ağladım bir yirmi dakika.

"Gel," dedi. "Yol ortasında durmayalım böyle."

Arabaya binince hiç konuşmadan Kordon'a sürdü. Kordon'a gelince arabayı park etti ve çimlere oturduk, hiç konuşmuyor sadece uğruna ölebileceğim gözlerini gözlerime kenetlemiş bana bakıyordu.

"Bir daha ne olursa olsun telefonunu kapatma olur mu? Gerçekten çok merak ettim."

"Tamam," dedim, "Söz kapatmayacağım."

İstifa olayını ne ben sorabildim ne o anlattı. Bu konu o gün aramızda hiç konuşulmadı.

"Rengin sapsarı, yemek yemedin değil mi sen?"

"Yok, yemedim," dedim küçük çocuklar gibi.

"Gel bir şeyler yiyelim şurada," deyip Kordon restoranlarından birini gösterdi.

"Pijamalarla mı, asla!" dedim.

"Ya bir şey olmaz, sen böyle de güzelsin. Aç aç durdurmam seni, hadi gidelim," dedi.

"Açlıktan ölsem girmem bu kılıkta bir mekâna ben."

"O zaman yurda gidelim, giyin geri gel ya da ne bileyim üzerine bir iki kıyafet alalım, değiştir öyle gidelim," dedi.

"Yurda gitmek istemiyorum, bu kılıkta mağaza gezmek de," dedim küçük kızlar gibi şımarıklık yaparak. Gerçi ben onun yanında hep şımartılan küçük bir kızdım ya nazım ondan sebep.

"Ben de aç kalmanı istemiyorum, zaten kuş kadar canın var."

"O zaman senin eve gidelim, sen yemek yap bana," dedim yılışık yılışık.

Gülümsemesi benim için bayram günü gibi bir şeydi.

"Tamam, gidelim o zaman, hadi," dedi.

Eve gidince o mutfağa geçti, ben salona. Tüm gece uyuyamadığım için yemek hazırlanıncaya kadar uyuyakalmışım kanepede.

"Uyan hadi uyuyan güzel," dedi. Gözlerimi açtığımda kanepenin kenarına oturmuş bana bakıyordu ve bu şekilde uyanmak her şeye değerdi.

Yer sofrasında şişe geçirilmiş etler ve ayran vardı. Çok lezzetliydi ya da Şahin benim için hazırladığından bana öyle geliyor olabilirdi.

"Adı ne bu yemeğin?" dedim.

"Cartlak kebabı," dedi.

"Hımm, çok güzelmiş, eline sağlık," dedim ve içinde neler olduğunu sormamla midemin kalkması bir oldu. Meğer şişe geçirilmiş o etler ciğer, dalak ve böbrekmiş.

"Ya iğrenç, sen niye bana böyle şeyler yediriyorsun?" deyip öğürürken ben, o kıkır kıkır gülüyordu.

"E çok kansızsın, bunlar kan yapar. Ayrıca az önce löp löp yutuyordun ne olduklarını bilmeden," deyip karnını tuta tuta gülüyordu.

O gülerken karanlık aydınlığa, tatsız ne varsa tatlı bir hâle dönüşüyordu. Gülümsedim ve sarıldım sıkıca.

"Şttt, ateş barut kaldık yine baş başa," deyip bedenine sarılmış ellerimi çözüp öptü.

"Yemek senden, bulaşık benden," deyip sofrayı topladım, çayı demleyip -bu sefer doğu çayını demlemeyi becerebilmiştim- salona getirdim, o çayları doldururken ben odasından gitarını getirdim.

"Hadi benim için bir şarkı söyle," deyip eline tutuşturuverdim.

Bir alevdin içimde yakıp da kavuran
Yağmur oldun gözümde hiç durmadan yağan
Filizlenmiş yüreğimi açmadan solduran
Can dostum yüreğimi yanlış anladın
Fikrimin ince gülü yanlış anladın
Merhaba bile demeden
Sarılıp bir öpmeden
Kırdın yüreğimi yanlış anladın
Fikrimin ince gülü yanlış anladın
Bir sevdasın içimde çığ gibi büyüyen
Hasret oldun içimde hiç durmadan tüten
Filizlenmiş yüreğimi açmadan öldüren
Can dostum yüreğimi yanlış anladın
Fikrimin ince gülü yanlış anladın[*]

* söz ve müziği Muallim İsmail Hakkı Bey'e ait bir şarkı

O kadife sesiyle bana bakarak şarkıyı söylerken benim içim dolup dolup taşıyordu. Şarkı bitince aldım gitarı elinden, dayanamadım, yine sarıldım ve kucağına oturdum kaldırıp yere oturtacağını bile bile.

"Aşkım, seni çok seviyorum," dedim. Az daha utanmadan öpecektim ki kafasını çevirip, "Ben de seni," dedi. Beni nazikçe yere oturtup gözlerime bakarak şunları söyledi.

"Senden önce hayatıma giren hiçbir kız benim için özel olmadı. Sen benim davamdan bile öncesin. Sen benim en özelimsin. Senin için artık bir kız diye bahsedilsin istemiyorum. Ben dün gruptan sırf senden bir kız diye bahsettikleri için ayrıldım. Seni istemeye geleceğiz," dedi ve susup yüzüme baktı, "Sen de istersen tabii," diye devam etti.

"Sen Jiyan ol, ben Azad olayım," dedim.

Gülümsedi ve "Sen nerden biliyorsun Jiyan'ı Azad'ı cimcime?" deyip ilk kez öptü yanaklarımı ve ekledi:

"Sen ateş ol ben yanayım."

İnsan bir yola çıkmaya görsün, her şey çorap söküğü gibi geliyordu. Önce ben, benden on yaş büyük olan teyzemi çağırdım Balıkesir'den Şahin'le tanıştırmak için. Teyzem de bekâr, teyze dediğime bakmayın o bana annemden bile yakın, beni bu dünyada en iyi anlayan insan. Şahin'in yokluğuna tek dayanağım…

Teyzeme ondan bahsetmiştim zaten, her şeyi biliyordu ve çok merak ediyordu Şahin'i.

"Hakikaten hiç öpmedi yani seni? Yeme kız beni," dedi teyzem kükreyerek.

"Vallahi teyze, ben bir iki yeltendim ama o hep, 'Ben sana kıyamam, benden önce nasılsan benden sonra da öyle kal,' diyor."

"Niye ayrılıktan bahsediyor ki? Sorunlar mı yaşıyorsunuz?" dedi teyzem çayını tazelerken.

"Hayır, hiçbir sorunumuz yok."

"E o zaman ne diye benden sonra falan deyip ajitasyon yapıyor?" dedi gülerek.

Ben de gülümseyerek, "Memleketinin aramızda sorun yaratacağını düşünüyor. Neymiş ailem Doğulu damat istemezmiş," dedim. "Bizimkileri tanımıyor tabii, o da haklı," diye ekledim.

Teyzem gülümsemedi. "Valla ablamın karşı çıkacağını sanmıyorum, aslında eniştemin de öyle, en nihayetinde onlar da aşk evliliği yaptılar, anlarlar sizi herhâlde," dedi.

Biraz daha konuşup koyun koyuna yattık uyuduk. Sabah kahvaltısını Şahin ile Kordon'da yapacaktık. Şahin ertesi sabah 10'da yurdun önünde bizi bekliyordu. Teyzem daha yakınlaşmadan fark etti onu.

"Kız yoksa şu uzun, esmer çocuk mu senin şah?" dedi gülerek. Ben de sevdiği adamla övünen her kadın gibi, "Aynen öyle teyze," dedim böbürlenerek.

"Yalnız Burak Özçivit halt etmiş yanında, bu insan mı Gülşah, var mı abisi mabisi?" deyip kıkır kıkır gülerken teyzem, Şahin bize yaklaşmıştı bile.

"Abisi yok da bekâr dayısı var teyze," dedim Şahin'e bakıp göz kırparken.

Teyzem birden kızardı, az önceki sulu hâlinden eser kalmadı. Şahin'i uzun uzun süzüp patlattı espriyi.

"Maşallah damat, Türk erkeği yakışıklılık ortalamasını tek başına yükseltmişsin," dedi tüm şirinliğiyle.

Şahin teşekkür edip ekledi, "Yalnız ben Türk değil Kürt'üm Serpil Abla," dedi.

Teyzem, Şahin'in bu satır arası imasını fark edip bana baktı ama sonuçta Şahin haklıydı, o Türkiye'de yaşayan, Türkiye'yi seven bir Kürt vatandaşıydı.

Kordon'da güzel bir kafede oturup yaklaşık iki saat sohbet ettik. Şahin aynı ortamı paylaştığı tüm insan ırkında olduğu gibi teyzem üzerinde de inanılmaz bir

iz bırakmıştı. Akşam bizi yurda bıraktığında teyzem ağzı kulaklarında, "Gülşahım bu çocuğu sakın bırakma, adam gibi adam çıkarmış Allah karşına, ne kadar şükretsen az," dedi.

"Onu ölsem bırakmam," dedim kendimden en emin hâlimle. İnsan ne kadar ahmak değil mi? Her şeyi kendi elimizde zannediyor ve kader önündeki aciz olduğumuzu unutuyoruz bazen.

Ertesi gün teyzem Balıkesir'e döndü.

"Şimdi sıra bende," dedi Şahin, "Seni Diyarbakır'a götüreceğim, ailemle tanıştırmak için. Hafta sonu yola çıkarız, devamsızlık hakkın var değil mi?"

"Var var," dedim, heyecandan ne yapacağımı şaşırmıştım. Sevdiğim adamla çok ciddi bir yola gireceğimiz için kendimi çok mutlu hissediyordum.

"Yalnız benim alışveriş yapmam lazım, ailen beni çok beğensin istiyorum," dedim. "Kendime biraz kapalı kıyafetler alacağım."

"Gülşah, hiçbir şey almana gerek yok, ben seni nasıl tanıdıysam ve sevdiysem ailem de öyle sevecek. Neysen o olarak kabul edileceksin," dedi. "Umarım sizinkiler de beni olduğum gibi kabul ederler," demeyi ihmal etmedi.

Canım benim, hissediyor muydu, biliyor muydu ki yaşayacaklarımızı? Durup durup böyle söylerdi…

O cumartesi hayatımın en güzel yolculuğunu yapmak için yola çıktık. Arka koltuğa yastık, battaniye falan da koymuştu. "İzmir-Diyarbakır arası uzundur, uyursun yolda," dedi.

O upuzun yol kısaydı benim için, bilmediğim yerleri gördüm, adını duymadığım köylerden geçtim ve neredeyse bir gün süren yolculuğun ardından Diyarbakır'a giriş yapmıştık. Nasıl heyecanlandığımı anlatamam. Midem bulanmaya başladı Şahin az kaldı dedikçe. En so-

nunda, "Dur," dedim, arabadan inip kustum ama sadece sarı su geldi. Yanıma geldi, ağzımı yüzümü suyla yıkarken sıkıca sarıldı bana.

"Neden bu kadar kasıldın, istemiyorsan gitmeyelim," dedi.

"Yok," dedim, "Kasılmadım da çok heyecanlıyım, ya beğenmez, sevmezlerse beni?"

"Ben sevdikten sonra kimseye laf düşmez," deyip iki elini iki yanağıma koyup ekledi, "Sen benim memleketime getirdiğim, ailemle tanıştıracağım ilk kızsın. Diyarbakır güzel görsün," dedikten sonra, "Hadi," dedi, "Nenem meraktan çatlıyor."

Arabaya tekrar bindik, Şahinim o kadife sesiyle, yüzünde gülümsemesiyle bir türkü tutturdu.

Ey fırtınalı bayır, ey mazlum Diyarbakır
Dağlarında kızıl ateş, alnımda kızıl bakır
Çiğdemler solar gibi, anneler yanar gibi
Dizlerine döküldüm, ağlama Diyarbakır[*]

O yola bakıyor, ben ona bakıyordum. Gülen yüzü, kadife sesi, nasıl hayrandım her zerresine ben sevdiğimin.

"Ben bir memleketimi, bir seni çok sevdim," dedi keyifle.

"Ben en çok seni sevdim ve şimdi senin sevdiğin her şeyi seviyorum," dedim.

"E bakıyor musun etrafa, sevdin mi yeni memleketini?" dedi gülümseyerek.

"Gözlerinin dokunduğu her mekân memleketim," dedim.

Yanağıma dokundu ve arabayı büyükçe bir evin önünde durdurdu.

"Sen Mazlum Çimen mi dinliyorsun artık?" derken sıcacık gülümsüyordu.

---

* Söz: Yusuf Hayaloğlu Müzik: Ahmet Kaya